

21 Ιουνίου 2017

Επιμνημόσυνος Λόγος στον ηρωομάρτυρα Μιχαλάκη Μιχαήλ από το Λευκόνοικο Εκκλησία Αποστόλου Ανδρέα στην Ορόκλινη Κυριακή, 18 Ιουνίου 2017

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#)

Η πλατεία του Θρησκευτικού (http://kypros.org/Occupied_Cyprus/Lefkoniko2/photos.html)

«Ένα παρθένο δάσος σκοτωμένων φίλων το μυαλό μας»

Ένας φίλος που πραγματικά μαρτύρησε για τούτο το νησί, τούτο το πέτρινο καράβι που πορεύεται τη χρυσή μοίρα του ήλιου, είναι και ο Μιχαλάκης Μιχαήλ, το τρίτο από τα οκτώ παιδιά του Μηνά και της Αντριάνας, από την κωμόπολη του Λευκονοίκου, που σήμερα τελούμε το 20ο μνημόσυνό του στην εκκλησία του Αποστόλου Ανδρέα, εδώ στον προσφυγικό οικισμό της Ορόκλινης.

«Εδώ που μεμιάς τον έριξε το ασάλευτο.

Εδώ που τον απάλλαξε ο καιρός»

Κάθε φορά που σκέφτομαι τον Μιχαλάκη, ένα παιδί που ανέβηκε στους ουρανούς στις 23 Ιουνίου του 1997, στα 41 του χρόνια, αλλά για 23 ολόκληρα χρόνια ανέβαινε τον δικό του Γολγοθά, με τον δικό του Σίμωνα τον Κυρηναίο, τη Φλώρα του, να του κουβαλά τον Σταυρό του μαρτυρίου του, νιώθω να με πλημμυρίζουν αισθήματα συμπόνιας μα και μεταμέλειας για την ολιγωρία όλων μας απέναντί του, την αδιαφορία μας μπροστά στο δράμα που συντελείτο λίγα χιλιόμετρα πιο μακριά απ' όπου μέναμε εμείς, που δοσμένοι στον αγώνα επιβίωσης, δεν κάναμε το χρέος μας προς έναν ήρωα του πολέμου, ένα θύμα της τουρκικής εισβολής. Για τούτο και ζητώ ταπεινά συγγνώμη από τη γυναίκα του που την αφήσαμε μόνη στο μαρτύριό της.

Αναντίρρητα, ταυτόχρονα νιώθω και περηφάνια για τη λεβεντιά και την ιώβεια υπομονή με την οποία αντιμετώπισε την τραγική μοίρα που του επιφύλαξε η ζωή.

Ένα παιδί που μεγάλωσε στα χώματα της Μεσσαορίας μας, που μεγάλωσε δίπλα μας, στην ίδια γειτονιά, την ίδια εποχή με μας, που φτάνουμε και μακροσυγγενείς, ο Μιχαλάκης επέπρωτο να περάσει μέσα από τις συμπληγάδες του πόνου και της οδύνης, αλλά κατάφερε να διατηρήσει την ανθρωπιά του, το μεγαλείο της ψυχής και την απaráμιλλη μεγαλοψυχία του. Πάντα πρόσχαρος και ευειδής, πράος και μειλίχιος, χαμογελαστός και εγκάρδιος με όλους, μας κατέλειπε μαθήματα ζωής και αξιοπρέπειας.

Φέρνουμε στη μνήμη μας το τραγικό 1974. Ο Μιχαλάκης, έξη μηνών στρατιώτης της 195ης μοίρας πυροβολικού, στη διάρκεια της πρώτης εισβολής, οδηγούσε ένα φορτηγό και μετέφερε τους συστρατιώτες του από την Αθαλάσσα στον Γερόλακκο. Ξάφνου, ένας όλμος αεροπλάνου τούς κτύπησε, και όλοι φάνηκε ότι τραυματίστηκαν θανάσιμα από τα βλήματα. Στο νεκροτομείο που τους μετέφεραν, ένας γιατρός ένωσε την καρδιά του Μιχαλάκη να κτυπά.

Αμέσως τον μετέφεραν στο χειρουργείο. Τα βλήματα είχαν καταστρέψει νεύρα του εγκεφάλου. Για σαράντα μέρες ήταν ζωντανός-νεκρός. Δυο γυναίκες παράστεκαν στο προσκεφάλι του, νομίζοντας ότι ήταν ο γιος τους. Η μάνα του η έρμη τον κατάλαβε από ένα σημάδι κάτω από το μάγουλο.

Κι ύστερα, μόλις ξύπνησε, άρχισε η οδύσσειά του. Έπρεπε να επανέλθει στη ζωή. Στη Ρωσία που τον πήρανε, του έκαναν πλαστικό κρανίο, αφού από τα βλήματα καταστράφηκε. Γύρισε από τη Ρωσία με μπαστούνι. Το αριστερό του πόδι είχε αδυνατίσει πολύ.

Στη συνέχεια, άρχισε να του χαμογελά η ζωή. Του βρήκαν δουλειά Γραφέα στο παλιό Νοσοκομείο της Λάρνακας. Εκεί γνώρισε κι αγάπησε τη Φλώρα του, από την

Αγία Τριάδα Αιγιαλούσης, ένα γλυκό και καλόκαρδο κορίτσι που έγινε ο φύλακας άγγελός του. Μαζί απέκτησαν δυο παιδιά, την Παναγιώτα, από το όνομα του αδελφού του Πανίκου που είναι ακόμη αγνοούμενος από τη δεύτερη εισβολή, και τον Στυλιανό, που χάρισε στη Φλώρα τον εγγονό της Μιχάλη.

Ο Θεός επέτρεψε αυτή η οικογένεια να δοκιμαστεί σκληρά. Ένας γιος άσχημα τραυματισμένος, θύμα του πολέμου, κι ένας άλλος αγνοούμενος. Πριν από τη δεύτερη εισβολή, ο Πανίκος πήγε και είδε τον αδελφό του στο νοσοκομείο. Κι ύστερα χάθηκε.

Ο Μιχαλάκης πέθανε και προσευχόμαστε σήμερα για τη σωτηρία της ψυχής του. Τον Πανίκο τον προσμένουμε να έρθει για να ταφεί όπως του πρέπει, με τιμές ήρωα, και να αναπαυτεί η ψυχή του μα και οι ψυχές των γονιών του που πήγαν με τον καημό του. Ας ευχηθούμε σύντομα να τον βρούμε.

Αγαπητοί μου και αγαπητές μου, φίλοι και φίλες από την Ορόκλινη, πρόσφυγες και προσφυγοπούλες από τα μαρτυρικά μας χώματα, ως Δήμαρχος της κατεχόμενης κωμόπολης του Λευκονοίκου, σεμνύνομαι για το ήθος και τις αξίες που πρέσβευε ο μακαριστός Μιχαλάκης που τιμούμε σήμερα, και σας καλώ να προσευχηθούμε για την ανάπαυση της ψυχής του και τη σωτηρία της. Για μας αποτελεί πρότυπο ευγενικής και αγέρωχης ψυχής, όπως ταιριάζει σε έναν ήρωα, όπως ο Μιχαλάκης.

Μάλιστα, προς τιμήν του και προς τιμήν του αγνοούμενου αδελφού του Πανίκου, οι παιδικοί τους φίλοι Σωτήρης και Χριστάκης Πίττας, θα ανεγείρουν Μνημείο Πεσόντων Λευκονοικιατών στο προαύλιο του Σωματείου μας στη Λάρνακα.

Αιωνία η μνήμη του Μιχαλάκη Μιχαήλ. Η Ιστορία τον έχει καταγράψει με χρυσά γράμματα στις δέλτους της.